

"Chaos" před 20 lety a způsob jak s ním zachází režimní propaganda. K událostem před 20 lety by se dnešní vládcové vlastně neměli proč vracet. Ak je pravdou, co už mnoho let tvrdí. Že československý demokratizační proces je dávno zapomenutý, mrtvý a pochovaný. Mohli by teda tu politickou mrtvolu pokojně ignorovat. O tom však nemůže být ani řeči. Co se dnes děje ve všech oznamovacích prostředcích to je přímo hon na čarodějnice, kanonáda proti polednové politice, jejím programům a představitelům. Tato difanační kampaň má už pomalu posedlický charakter. Někdy se skoro zdá jako by její autoři trpěli stihomamem. Co se to stalo. Skoro 20 roků měli strážci a dědicové invaze klidný život. Když se odehrál známý vstup spojeneckých armád do Československa, přešli pohotově na sovětskou stranu a z československé tragedie si udělali své osobní vítězství. Tak se KSČ rozdělila na dvě části. Ti co se dali do služeb obnovování "pořádku", ty pasovali na správných socialistov a zdravé síly. Těch druhých komunistů, jichž byla ohromná většina prohlásili zdravé síly za zrádce, pravíčáky, ztroskotance, zaprodance a tento registr nadávek se mohl libovolně rozšiřovat. Tafo jednoduchá schéma důkladně uplatněná v "Poučení z krizového vývoje" zabezpečovala dogmatické frakci v KSČ mocenský monopol na mnoho roků a tento monopol je dnes těžce znejistěný. Se zvýšenou naléhavostí se znovu klade otázka: kdo měl pravdu? Měli pravdu ti, kteří již před více než 20 roky připravovali reformy a též uskutečňovali širokou reformu hospodářského i politického systému, anebo ti, kteří na mnoho roků zablokovali vývoj a zlikvidovali reformy a zvrhali tak krizi ve které se doslova topí československé hospodářství a společnost. Normalizátoři jsou zřejmě v nemalých těžkostech a to ze dvou důvodů. První je všeobecná krize, která je nutí /ikdyž se tomu vnějšně brání/ na nové cesty. Druhou příčinou jejich těžkostí je vývoj v SSSR, který se sám vydal neortodoxním směrem. Dnes se už naši sociálisti nemohou tak lehce skrývat za sovětský vzor. Kdyby dnes dopravdy následovali jeho vzor což byla vždy jejich nejvyšší politická moudrost, směr na reformní kurs a rozšířenou demokracii, otevřenosti a kritiky. Do takových experimentů se však československému vedení velmi nechce. Raději pokračují v zaběhnuté linii, kde není ani stopy po nějakém novém myšlení, pokud jde o objektivnost, pravdu a politickou slušnost. Typickou pro tuto linii byl nedávný článek Aloise Indry v RP. Byl to článek plný zloby, kde se to jen hemžilo zrádci a zaprodanci. Celé polednové období bylo obdobím anarchie. Opavdu celonárodní hnutí na podporu Dubčeka a jeho druhů bylo podle Indry citujeme: "hluk maloměstských křiklounů". "Poučení z krizového vývoje" pamflet, který umrtvil v okupovaném Československu každý politický vývoj má podle Indry nejen trvalou platnost, ale v současnosti dokonce i mnohonásobný význam. Co se jen věchno nenapíše. Indra je jen jeden z mnohých, prozrazuje nakonec jen svoji nervozitu. Soudruhové cítí, že se situace mění. Že se jim postupně ztrácí půda pod nohama. Nevědí co přinese budoucnost. Proto se tak zlobí a chtějí se s každým hádat, brožit a vysílat do společnosti signály, že každý kdo je proti nim, je proti socialismu. Že je na věky bez šance a na ztracené vartě. Kdo je skutečným adresátem těch hrozeb a výzev. Nejsou to ani zdaleka pouze přívrženci demokratického socialismu Dubčekovy éry, ti byli z největší části umlčení a izolováni. Nesměli se organizovat a politicky projevovat, byli vyloučeni z politického života. Dnes představují více méně jen myšlenkový potenciál, který se pravda může ve vhodném čase oživit a konsolidovat, čehož se režim samozřejmě obává. A tomu chce za každou cenu zabránit. Hlavním adresátem masivní kampaň proti reformnímu hnutí 1968 je však veřejné mínění. To je lidem kteří touží po vysvobuzující změně, po obrození poměrů. Varovný prst míří i na komunistickou stranu. Na její vzdělanější a rozladnější kádry, kteří v KSČ stále jsou a to ne v bezvýznamných funkcích. Ti by si pravděpodobně přáli, aby "staré konzervy" jako Indra a jemu podobní konečně zmizly ze scény a konečně uvolnili cestu praktické politice. Je to komentář Josefa Lehoty, Svobodná Evropa.

SSSR. Georgij Maximilianovič Malenkov, jenž zemřel v lednu v Moskvě v 86 letech života, je prvním sovětským premiérem který měl křesťanský pohřeb. Po smrti Stalina /6. března 1953/ se stal premierem vlády. V únoru 1955 byl Chruščovem degradován a v r. 1961 byl vyloučený ze strany za "protistranickou činnost". V 70-tých letech se vrátil do lůna církve pravoslavné a stal se starostou jedné parafie v Moskvě. Tygodnik Powszechny 7/88. Právo.

Jak se zachází s dějinami.

Literární měsíčník "Kmen" uveřejnil ke 40-tému výročí únorového puče několik fotografií z Ústavu marxismu-leninismu ÚV KSČ. Za jejich autorem byl označen Anonim Zápotocký. Na té první stránce "Kmene" sedí štýřicetiletý Klement Gottwald u stolu a s úsměvem si naklepává vejíčko. Je to neobvyklý a sympatický snímek. Z archivu tohoto ústavu jsou však také jiné snímky např. nabubřelý Gottwald v uniformě armádního generála. Jiný dokument z Gottwaldova pobytu v Sovětském svazu z r.1936 u příležitosti VII. kongresu Komunistické internacionály. a jeho okraji byly tu a tam směšné fotky jak piše známá německá komunistka Magarete Buberova-Neumannová. Třeba rodné trio Klementa Gottwalda, epoteze mamonštáctví - manželka se sklonem k boubelatosti, která se zašněrovala do korzetu a trpěla letním vedrem a dorůstající afektovaná dcera. Jako satelité se kolem planety Klementa Gottwalda točili elegantní Rudolf Slánský a lacičkovitě oskakující Bedřich Geminder. Slánskému se říkalo "salonní lev" a Gemindera jsme pojmenovali jako "lamin-dog", protože se choval jako aportující pes. Kdo by byl někdy pomyslel, že se Slánský stane jednou z nejprominentnějších obětí komunismu a že spolu stáhne do propasti Gemindera. Potud tehdejší německá delegátka VII. jezdu KI Buberová-Neumannová. Ke všemu tomu co jsme z její knihy citovali jsou v Ústavu marxismu-leninismu v Praze další dokumenty, protokoly výslechnů, poprav a jiné. Diktatura přesvědčená a své jedinečné velikosti si eviduje i na svých selanek až po své zločiny. Jednou se to i ano může hodit. Tentokrát se hočil "Gottwald u snídaně". Jiždy se budou hodit jiné dokumenty až se bude muset po sovětském vzoru také mluvit o Gottwaldovi jako o hromadném vrahovi a psacím stolem, který jak se zdá by ~~xxx~~ ocočně ani mouše neublížil. Aby idiota československého komunismu a únorového puče byla dokonale čala redakce "Kmene" napsat oslavu puče starému kovanému komunistovi Josefu Hotmarovi, jehož článek "Jsme rodem z Února" je prošpikován falšnými nasládlými citovkami. "Náš únor patří do jara" konkuruje Hotmarovi opožděný poeta stalinismu Miroslav Florian. Všimněte si ani jeden český spisovatel, kterého lze brát jako umělce a člověka vážně by nic takového k tomuto komunistickému jubileu nenapsal. T.zv. dokumentární fotografie jsou jako lidé, jedna mluví pravdu, druhá lže, třetí řekrucuje a td. Milan Kundera v jednom svém románě na dokumentární fotografii Února zůstala Clementisova beranice na hlavě Klementa Gottwalda, ale Clementis sám byl vyretušován, zůstala jen beranice, kterou půjčil K.Gottwaldovi. Na nímku z pražského nádvoří po volbě Ludvíka Svobody prezidentem byl zase vystřihlen Alexandr Dubček. V Sovětském svazu se však již stíny mrtvých vracejí a na starých snímcích je vedle Lenina nejen Stalin, ale i Nikolaj Bucharin. Ani bolševický strašidelný zámek není neměnný na věčné časy. Duchové mrtvých odcházejí a přicházejí. Najednou jsou zase skoro realitou. A jako ve strašidelných románech nahání leckomu strach. Jaroslav Drexler, Svobodná Evropa.

Kdo žije v panském sídle.

Sedmi divy světa nazývali ve starověku sedm staveb, překvapujících současníky svou grandiozností a velkolepostí. V Kazani, jak se ukázalo, je osmý div, o němž se nedávno rozhodli ne napsat veteráni Velké vlastenecké války.

Dříve tady byl unikátní jablonový sad selekční stanice. Od větrů ho chránili vysoké topoly, které nyní spolu s vysokou stěnou skrývají od nežádoucích pohledů nejkrásnější dvorec-sídlo postavené ze speciálního červeného kamene a mramoru. Kromě skleněného solaria, je v něm zimní zahrada, rozkošné ložničky, sauna, kinosál, mnoho mazaiky a inkrustací.

Neméně exotické je i okolí sídla. Všechno zde je: mramorové fontány i bazén chrádky, besídky, lampičky. Kus dál - ubytovací oddělení pro obalňující personál. Jsou pro ochránnou a lékařskou službu, zahradníky a kuchaře, šoféry a kateřelány-abytovateli. Tak a už dva roky, podle jejich sdělení, oni nic nedělají tak jak přestali, vylekaní perestrojkou, přijíždět hosté. Ticho je v panském sídle, pouze po nocích tam vyjí hlídací psi. Zajímá nás: kolik národních peněz to vše stálo. Určitě miliony rublů, ne méně. Pro co a pro koho byla vystavěna panské sídlo jako v pohádce? Ne pro mládež, ani pro nás veterány, říkají, že pro "specielní hosty". No a co nás rozrušuje? V našem městě je desítky tisíc potřebných zlepšit své špatné bytové podmínky. Mezi nimi stovky invalidů účastníků války, veteránů práce a strany. Ve špatných podmínkách žijí ještě mnohé rodiny padlých. A tady taková rozkoš!

Prosíme otisknout náš dopis před Novým rokem. Ať se zastydí ti, kteří dovolili takovou marnotratnost. A spravedlnost je třeba dovést do konce a silně potrestat takové milovníky "sladkého života". "Pravda" 28.12.87. Kráceno.